

gaar med Maaneders eller Aars Mellemløst, og naar Lønningslovene forelægges af forskellige Ministre og udarbejdes af forskellige Administrationer, bliver der en Uensartethed over Satserne, over Stigningerne, over Bestemmelserne i det hele, som gør, at der mellem Etablerne etableres smaa Vippebrætter, som benyttes saa af den ene og saa af den anden lille Gruppe Tjenestemænd til at vippe deres Lønninger i Vejret. De anvender Sammenligninger med andre Institutioners beslægtede Tjenestestillinger, og saa har vi Uroen i vore Lønningsforhold. Ogsaa den kommer vi ud over ved at indføje de forskellige Institutioner i den samme Lønningslov, i samme System. Det har vi derfor gjort, og vi har delt de godt 100 forskellige Institutioner i 4 Hovedgrupper: en Hovedgruppe, som omfatter de ministerielle Kontorer og de dermed beslægtede Kontorer, som Hovedgruppe 2 de fire store Etabler og de med disse beslægtede Institutioner, som Gruppe 3 Universitetet og andre Lærestudier og som Gruppe 4 Hæren og Søværnet. Her har vi de 4 Hovedgrupper og de væsentlige Typer, og indenfor disse Grupper har vi foretaget Opstillingen, jeg kan godt sige udelukkende efter lønningstekniske Hensyn. Men vi har ikke alene forsøgt indenfor de nævnte Hovedgrupper at anvende de samme Principper for alle de Institutioner, som staa indenfor samme Gruppe, vi har ogsaa søgt at trække visse Parallellinier gennem alle 4 Grupper, saaledes at Skillerummene mellem Grupperne ikke skulde standse disse Linier. Hvis Tiden ikke havde været saa fremrykket, vilde jeg have gjort Rede for en Del af disse parallelløbende Linier, men jeg skal nøjes med at nævne nogle ganske faa Eksempler.

Ærede Medlemmer vil have set af Lønningssystemet, at enkelte Stillinger er placerede betydeligt oppe over alle de øvrige; der er Generaldirektøren for Statsbanerne, som er den højest lønede af alle Statens Tjenestemænd, der er Ministrene, og saa er der 4 Stillinger: Højesterets Præsident, Viceadmiraler, Generaler og Generaløjtnanter, som staa i en Lønningsklasse paa 15 000 Kr. Bortset fra disse enkelte Personer, hvis Lønningsforhold selvfølgelig ikke kan generaliseres, findes der, naar vi ser paa de højeste Lønningsklasser, 7 forskellige Tal, som vi har opereret med indenfor alle 4 Hovedgrupper, nemlig 12 600, 11 400, 10 500, 9 600, 8 700, 7 800 og 6 900. De ligger, som man vil se, med 900 Kroners Forskel lige oppe til

Toppen, hvor der er 1 200 Kroners Forskel. Disse Lønningstal har vi forsøgt at benytte for alle højere Stillingers Vedkommende uden Hensyn til, om vi forefandt dem i den ene eller den anden Lønningsgruppe. For dem har vi forsøgt at drage de Sammenligninger, vi mente, der kunde gøres mellem disse Stillinger, dog saaledes, at vi naturligvis har villet og maattet variere Systemet, hvor særlige Forhold gjorde det nødvendigt. Hvor det har været nødvendigt at bruge Alderstilleg i Stillinger, som havde en særlig Beskaffenhed, har vi gjort det, idet vi ikke har villet praktisere Uensartetheden i den Grad, at det paa et eller andet Punkt blev urimeligt.

Paa samme Maade har vi for de nederste Stillingers Vedkommende søgt at føre visse Lønsatser igennem, først og fremmest Lønsatserne for 16de, 15de og 14de Lønningsklasse i Etablerne; dem har vi trukket gennem hele Systemet paa alle de Omraader, hvor det har været muligt, at foretage Sammenligninger mellem de 4 Etablers Tjenestemænd. Noget lignende er i Virkeligheden forsøgt for Mellemløsternes Vedkommende, men jeg skal ikke trætte Tinget med at komme ind paa Enkeltheder, de vil i øvrigt i det væsentlige kunne læses i de ret fyldige Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget (Afbrydelse af Finansministeren). Ministeren gør opmærksom paa, at det i og for sig ikke er Lovforslaget, som Bemærkningerne ledsager, og det vil jeg give ham Ret i. Jeg skal indrømme, at de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, er meget korte, og jeg vil sige til den højtærede Minister, at jeg synes, de er lidt for korte, og hvorfor jeg synes det. Jeg mener, at vi burde have at vide, hvilke Rettelser Finansministeren har foretaget i Lønningskommissionens Udkast. Det har interesseret mig meget levende, men det har været overordentlig besværligt for mig at faa fat i, hvori disse Ministerens Rettelser bestod. Det er imidlertid lykkedes mig at faa fat i nogle af dem, maaske i dem alle, og jeg maa sige, at efter dette vil jeg indrømme, at de er faa og smaa. Jeg mener, at der i Virkeligheden deri ligger en Kompliment til Kommissionen. Jeg gaar nemlig ud fra, at naar Finansministeren har givet sig af med at rette, hvad jeg synes han er fuldkommen berettiget til, har Finansministeren rettet paa de mere væsentlige Punkter, og derfor maa jeg mene, at de Punkter, som ikke er rettede forud for Lov-